28/10/2023

Έπος του 1940: Υπό την Αγία Σκέπη της Θεοτόκου

/ Γνώμες

- **Γράφει ο Αρχιμ. Γρηγόριος Κωνσταντίνου, Δρ. Θ. Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Κασσανδρείας**

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ 1940

Η εποχή του φθινοπώρου σηματοδοτείται από δυο μεγάλες γιορτές, μια θρησκευτική και μια εθνική. Η πρώτη ανήκει στον άγιο Δημήτριο και η δεύτερη στην επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940. Στην αναφορά μας αυτή θα μνημονεύσουμε τα πολεμικά κατορθώματα των Ελλήνων της εποχής εκείνης, τα οποία έχουν μεγάλη σημασία για τον απανταχού ελληνισμό και το έθνος μας, τα οποία με την πάροδο του χρόνου οδηγούνται στη λήθη.

Έχουν περάσει 82 χρόνια, όπου ο τότε ήσυχος και μικρός ελληνικός λαός, δέχθηκε άνανδρη επίθεση, από έναν κολοσσό σε πολεμικό υλικό και εξοπλισμό, την Ιταλία. Η τότε Ιταλία (φιλική σήμερα προς την Ελλάδα), είχε ζητήσει προκλητικά με τον Πρέσβη της, την παράδοση της ελληνικής επικράτειας σε τρεις ώρες. Η μικρή Ελλάδα μας υπό τη σκέπη και προστασία της Παναγίας αποκρίθηκε σταθερά και αποφασιστικά στη φασιστική πρόκληση με το αθάνατο «ΟΧΙ», που τινάχτηκε περήφανο από τις καρδιές των Ελλήνων γεμίζοντας τη χώρα με δόξα. Είναι σχεδόν η μοναδική περίπτωση στην ανθρώπινη ιστορία που η Ελλάδα καλείται σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα να πει ένα ΝΑΙ ή ένα ΟΧΙ. Απάντηση από την οποία εξαρτιόνταν το μέλλον της πατρίδος μας.

Δεν είναι τυχαίο το ότι την ίδια ημέρα με την εθνική μας γιορτή επέλεξε η Εκκλησία της Ελλάδος να γιορτάζουμε την αγία Σκέπη της Υπεραγίας Θεοτόκου. Κι αυτό διότι (*σύμφωνα με την πρόταση του αρχιεπισκόπου Αθηνών Σπυρίδωνα κατά τη συνεδρίαση της Ιεράς Συνόδου της 17ης Οκτωβρίου 1952 για μεταφορά της από την ημερομηνία της 1ης Οκτωβρίου στην ημερομηνία της 28ης Οκτωβρίου*) ήταν η ίδια Παναγία που έβλεπαν πολλοί από τους πολεμιστές στα αλβανικά βουνά να τους σκεπάζει και να τους προφυλάσσει από τα εχθρικά πυρά. Τιμούμε λοιπόν την Παναγία που ενδυνάμωσε και διατήρησε αβλαβείς τους έλληνες στρατιώτες και χάρη στην προστασία της αυτή ζούμε εμείς σήμερα και χαιρόμαστε την ελευθερία μας.

Η φασιστική Ιταλία την εποχή εκείνη με ένα τελεσίγραφο μοναδικό στα διεθνή διπλωματικά χρονικά, καλούσε την Ελλάδα να της παραχωρήσει τα εδάφη της για διέλευση κατασπιλώνοντας έτσι την τιμή της. Στην ιταμή αυτή αξίωση της φασιστικής βίας η Ελλάδα έδωσε την απάντηση την οποία επέβαλαν οι τρισχιλιετείς παραδόσεις της, οι χαραγμένες ως και στην τελευταία γωνιά της πατρίδος μας με το αίμα των Ελλήνων και των μαρτύρων της ορθόδοξης χριστιανικής μας πίστεως. Ο Μουσολίνι δεν κατάλαβε ποτέ την ιστορική παράδοση, τη θρησκευτικότητα και το ψυχικό σθένος της μικρής μπροστά στις δυνάμεις του άξονα Ελλάδας. Δεν πρόβλεψε τη μεγάλη χαρά που κυρίεψε τον τόπο μας, όταν αντήχησαν οι καμπάνες των Εκκλησιών μαζί με τα πρώτα πυρά και έφεραν την είδηση ότι είχε φθάσει ξανά η ώρα να πολεμήσουν για την ελευθερία τους. Και ενώ οι άνδρες πολεμούν με την προστασία της Παναγίας, οι γυναίκες κουβαλούν πυρομαχικά βοηθούμενες από τα παιδιά τους. Έτσι λοιπόν κερδήθηκε η μάχη της Πίνδου η πρώτη νικηφόρα μάχη της Ευρώπης, για να ακολουθήσουν κα οι επόμενες επιτυχίες.

Οι ελεύθεροι λαοί της γης χαιρετίζουν το απίστευτο γεγονός. Οι υποδουλωμένοι

νιώθουν κρυφή χαρά, ξεθαρρεύουν. Ο κόσμος μένει εκστατικός. Μέσα στην απελπιστική σύγχυση και την μαύρη ηττοπάθεια βλέπουν το θαύμα της Παναγίας. Μέσα στην πάχνη των σκοτεινών εκείνων ημερών φάνηκε επιτέλους κάποιο φως, ακούστηκε μια ρωμαλέα φωνή να λέει στους αδίστακτους επιδρομείς «ΟΧΙ» και να δίνει στην ταπεινωμένη Ευρώπη ένα μάθημα αξιοπρέπειας. Ο επίλογος όμως σε αυτή την υπέροχη ελληνική νίκη δεν στάθηκε το ίδιο ευτυχής όσο και το προοίμιο.

Ο ελληνικός στρατός, με μια υπερένταση των δυνάμεών του έδωσε και το τελευταίο απόθεμα ανθρώπινης αντοχής γράφοντας τη δεύτερη ελληνική εποποιία του πολέμου. Ο λαός μας από την εκτυφλωτική λάμψη των ελληνικών βουνών πέρασε στο πυκνό σκοτάδι της φρικτής κατοχής. Πείνασε, μάτωσε, σταυρώθηκε, αλλά δε γονάτισε δεν αισθάνθηκε ποτέ νικημένος, γιατί είχε βοηθό και συμπαραστάτη τη Σκέπη της Παναγίας. Εμείς σήμερα περήφανοι για τους μάρτυρες προγόνους μας, τιμούμε με σεβασμό την προσφορά και τις θυσίες τους, συνεχίζοντας το δρόμο που εκείνοι χάραξαν, θέτοντας τους εαυτούς μας στην υπηρεσία της κοινής σωτηρίας. Οφείλουμε όμως να αντλούμε τα ανάλογα εθνικά συμπεράσματα και διδάγματα. Η αγάπη προς την Πατρίδα είναι στοιχειώδες καθήκον όλων μας κι αυτό δεν θεωρείται εθνικισμός – ρατσισμός, όπως δυστυχώς ισχυρίζονται οι ατομικιστικά σκεπτόμενοι υλιστές, οι οποίοι περιμένουν τη θυσία για την Πατρίδα από τους άλλους ενώ οι ίδιοι απολαμβάνουν την ελευθερία.

Ακολουθώντας επομένως όλοι εμείς οι νεοέλληνες το δύσκολο δρόμο της μνήμης, ανηφορίζουμε προς εκείνο το έπος της ελευθερίας και επαληθεύουμε τον ζήλο του λαού μας να ζήσει σωστά, δηλαδή ελεύθερα, χριστιανικά. Και συγχρόνως νιώθουμε πως (από την αρχαιότητα) αυτή είναι η ποιο βαθιά και αιματηρή παράδοση του λαού μας: Να παλεύει να διευρύνει όσο γίνεται περισσότερο το χώρο της ελευθερίας του, για να συναισθανθεί γόνιμα, θρησκευτικά και πολιτικά την ελευθερία του αυτή. Ας ξαγρυπνούμε λοιπόν πάντοτε για τα εδάφη μας, την Ελλάδα μας, ώστε μαζί με την ευχή της Εκκλησίας μας «υπέρ της Ειρήνης του σύμπαντος κόσμου» να είμεθα έτοιμοι να φανούμε αντάξιοι απόγονοι των ελλήνων ηρώων του 1940 και όχι απλοί κομιστές της δόξας εκείνων.

(Πηγή: pemptousia.gr)